

Arrest

nr. 304 877 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. HAUWEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pasjtoen te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in [L.], in het district Kot, provincie Nangarhar, waar u tot 2016 verbleef. U baatte gedurende anderhalf jaar een kleine winkel met telefoonaccessoires uit in de bazaar dicht bij uw dorp. Uw vader werkte gedurende vier à vijf jaar voor de geheime dienst in Kaboel. Hij is onderweg naar zijn werk in 2019 gestorven in een verkeersongeval.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. Vier à vijf maanden nadat uw vader met zijn job in Kaboel was begonnen, werden u en uw familie geregeld lastiggevallen omwille van deze job. Zeven à tien maanden voor uw vertrek nam Daesh de macht in uw dorp over van de toenmalige overheid. Een maand na deze overname werden er twee dorpelingen brutaal vermoord omwille van hun werk bij de overheid. Na deze twee incidenten zijn u en uw familie vertrokken uit [L.] en zijn jullie naar het huis van uw maternale oom gegaan, waar u één à anderhalve maand verbleef. Daar werd er beslist u en uw broer [A.] het land uit te sturen. Uw broer verliet het land en 20 à 30 dagen later, in de zomer van 2016, deed u hetzelfde. In diezelfde periode liet uw vader gedurende drie of vier maanden niets van zich weten. Later, wanneer u in Bulgarije was, kreeg u te horen dat hij in orde was en omwille van zijn werk in Kandahar moest zijn en geen contact kon leggen. Uw broer ([...]) diende op 2 september 2016 in België een verzoek om internationale bescherming in. Zijn problemen in Afghanistan werden onvoldoende overtuigend aangetoond, wat resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus. Wel werd hem subsidiaire bescherming toegekend omwille van de veiligheidssituatie in [L.]. Ook uw andere broer [K.] verliet Afghanistan. Hij deed dit na de machtsovername en bevindt zich nu in Turkije.

Intussen huwde u in 2017 met een Afghaanse vrouw in Bulgarije en verbleef u vervolgens [...] gedurende drieënhalf jaar in Griekenland. In 2020 is uw dochter geboren. Zij heeft het Grieks staatsburgerschap. Zowel in Bulgarije als Griekenland diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar ontving u nooit een antwoord van de bevoegde asielinstanties. In oktober van het jaar 2021 reisde u naar België. Onderweg diende u een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in, maar na acht dagen verliet u dat land al opnieuw. U bereikte België op 15 december 2021. Twee dagen later diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u gedood te worden omwille van de slechte naam van uw familie en door het werk van uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, een opleidingscertificaat van uw vader, een foto van de badge van uw vader, een foto van uw vader, de verblijfskaart van uw broer [A.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient dan ook te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn bevonden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit al in drie andere Europese landen deed. Op 11.08.2016 diende u een verzoek in Bulgarije, op 20.08.2017 in Griekenland en op 22.11.2021 in Oostenrijk. U reisde telkens door zonder het resultaat van dat verzoek af te wachten. Dergelijk gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een dringende nood aan internationale bescherming en een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Bovendien blijkt dat u onderweg verschillende geboortedata hebt opgegeven. Zo gaf u in Oostenrijk de geboortedatum 01.01.1996 op (Dublin document Oostenrijk, 24.02.2022). In Bulgarije liet u 19.09.1995 opschrijven als geboortedatum (Dublin document Bulgarije, 26.02.2022). In België gaf u 00.00.2000 op als geboortedatum (Enregistrer Demande Protection Internationale). De vaststelling dat u tot drie keer toe in doorreisde zonder het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming af te wachten en verschillende geboortedata opgaf in de landen waar u die verzoeken indiende is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het werk van uw vader. Zo verklaarde u dat hij vier à vijf jaar voor de inlichtingendienst in Kaboel heeft gewerkt. Gevraagd te vertellen wat u hierover weet, zei u niet veel te kunnen vertellen aangezien jullie nog klein waren, maar dat u hierover wel een aantal keer vragen heeft gesteld aan uw vader (NPO, p.10). Hij zei dan telkens slechts dat u anderen moest zeggen dat hij chef-kok was (NPO, p.10). Wanneer u dan gevraagd werd naar de inhoud van de job, herhaalt u uw vorig antwoord en zei u dat hij niets aan jullie vertelde zodat jullie dat ook niet zouden

doorvertellen (NPO, p.10). Gevraagd of u dan om meer informatie hebt gevraagd aan uw moeder, herhaalt u opnieuw uw vorig antwoord (NPO, p.10). Wanneer u werd gevraagd of u na uw vertrek zelf hebt geïnformeerd bij uw moeder omtrent de job van uw vader, herhaalt u voor de derde keer uw antwoord (NPO, p.10). Als er uiteindelijk gevraagd wordt om gewoon met "ja of neen" te antwoorden, geeft u toe die informatie niet te hebben gevraagd (NPO, p.10). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent belangrijke elementen van zijn asiolverzoek. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder is het opmerkelijk dat wanneer u met het bovenstaande wordt geconfronteerd, u plots zegt dat u te weten bent gekomen dat uw vader aangifte deed wanneer iemand tegen de overheid was (NPO, p.10). Gevraagd om verduidelijking geeft u een zeer vaag en onsamenhangend antwoord en zegt u dat uw vader de overheid informeerde als er bommen geplaatst werden onder bruggen (NPO, p.11). Hierover doorgevraagd zei u dat hij informatie over het dorp, zoals wie er bij de taliban werkt of wie met Daesh banden zou hebben, doorgaf aan de overheid (NPO, p.12). Dat is opmerkelijk. Uw vader werd namelijk tewerkgesteld in Kaboel. Dat hij dan inlichtingen over mensen in uw dorp verzamelde, waar hij eerst om de twee weken naartoe ging en daarna helemaal niet omwille van de dreiging van daesh, is weinig geloofwaardig (NPO, p.11). Geconfronteerd met het feit dat hij die job toch vanuit Kaboel deed, zegt u dat dit inderdaad het geval is (NPO, p.12). Dat uw vader voor de inlichtingendienst werkte in Kaboel, maar dan ook een soort spion was in uw dorp is moeilijk te geloven.

Verder is het opmerkelijk dat u en uw broer [A.] het land ontvlucht zijn omwille van jullie vaders job, maar hij zelf die job is blijven uitvoeren tot aan zijn dood (NPO, p.11). Het is ook erg opvallend dat de rest van uw familie niet meer is lastiggevalen door de taliban of Daesh nadat ze naar het huis van uw maternale oom verhuisden (NPO, p.14). Gevraagd of uw familie nog problemen had ondervonden na uw vertrek, sprak u enkel over uw moeders gezondheid (NPO, p.7). Wanneer dan gepolst werd naar eventuele incidenten omwille van uw eigen problemen, zei u dat jullie van dorp waren veranderd en dat niemand iets met uw moeder te maken heeft (NPO, p.7). Wanneer deze vraag later nog eens werd gesteld, antwoordde u eerst naast de kwestie, om erna te bevestigen dat uw familie niet meer is lastiggevalen in het huis van uw maternale oom (NPO, p.14). De vaststelling dat uw familie heeft kunnen verder leven in Afghanistan zonder problemen met de taliban of Daesh doet sterk afbreuk aan de door u vooropgestelde vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van uw problemen.

Volledigheidshalve moet nog worden vermeld dat er ook in de beslissing van uw broer (toegevoegd aan de blauwe map) geen geloof gehecht werd aan de verklaringen omtrent het werk van uw vader en de problemen die hieruit voortvloeiden.

Wat betreft uw bewering dat u in 2017 in Bulgarije gehuwd bent met een Afghaanse vrouw en jullie in 2020 samen een dochter hebben gekregen in Griekenland, moet het volgende worden opgemerkt. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt om aan te tonen dat u daadwerkelijk gehuwd bent en in 2020 vader bent geworden. U stelde verder dat uw echtgenote actief was in Afghanistan bij de verkiezingen en dat ze in Griekenland papieren heeft verkregen (NPO, p. 5 en 17). Op het moment van uw aankomst in België verklaarde u dat uw echtgenote bij familie in Duitsland verbleef (Verklaring DVZ, punt 14-15). Actueel zou ze bij familie in Nederland verblijven (NPO, p. 5). Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw huwelijk en de activiteiten van uw vrouw in Afghanistan, moet op basis van uw verklaringen worden vastgesteld dat jullie minstens de voorbije twee jaar geen gezinseenheid hebben gevormd. Aangezien u haar pas na uw vertrek uit Afghanistan leerde kennen, toont u ook op geen enkele manier aan hoe de voormalige activiteiten van uw vrouw in Afghanistan voor u voor problemen zouden kunnen zorgen in geval van uw terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw taskara bevat enkel uw identiteitsgegevens en wordt niet meteen betwist. Over de documenten omtrent het werk van uw vader is het volgende relevant: zoals hierboven beschreven hebt u niet aannemelijk kunnen maken dat uw vader voor de inlichtingendienst heeft gewerkt. Documenten hebben louter een ondersteunende functie en kunnen geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Echter, aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de foto van uw vader waarop hij zijn badge draagt. De verblijfskaart van uw broer [A.] bewijst enkel dat hij hier een verblijfstitel

heeft, iets dat niet wordt betwist. De documenten rond uw werk in België hebben geen betrekking op uw verzoek om internationale bescherming en hebben bijgevolg geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/>)

publications/country-guidance/afghanistan-january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 20 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 22 februari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij de volgende documenten heeft gevoegd:

- kopie van een vreemdelingenidentiteitsbewijs inzake Z.K. uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten;
- kopie van een kaart, uitgereikt door de Griekse autoriteiten, waarop staat vermeld dat Z.K. houder is van een internationale beschermingsstatus;
- kopie van een kaart, uitgereikt door de Griekse autoriteiten, waarop staat vermeld dat F.O.K. houder is van een internationale beschermingsstatus;
- kopie van een identiteitspagina uit het door de Griekse autoriteiten aan Z.K. afgegeven reispaspoort;
- kopie van een identiteitspagina uit het door de Griekse autoriteiten aan F.O.K. afgegeven reispaspoort.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat zijn vader, die in 2019 bij een verkeersongeval om het leven kwam, voor de inlichtingendienst in Kaboel werkte en omdat zijn familie in Afghanistan een slechte naam heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België in tal van Europese landen verbleef (Bulgarije, Griekenland, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk) en dat hij in drie van deze landen (Bulgarije, Griekenland en Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende, maar nooit het resultaat van dit verzoek afwachtte. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers ongestaafde bewering dat de opvangmodaliteiten in Bulgarije niet goed waren, zijn stelling dat hij niet de bedoeling had om in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zijn toelichting waarbij hij aangeeft van oordeel te zijn dat een beslissing door de Griekse autoriteiten te lang op zich liet wachten leiden niet tot een ander besluit. Door de problemen die hij ondervond om Griekenland te verlaten te herhalen maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat verweerder onredelijk optrad door aan te geven dat het driemaal doorreizen zonder het resultaat van het verzoek om internationale bescherming af te wachten zijn geloofwaardigheid aantast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker in Bulgarije, Oostenrijk, Griekenland en België verschillende geboortedata (1995, 1996 en 2000) opgaf, wat toelaat te concluderen dat hij de autoriteiten in de landen waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende bewust trachtte te misleiden omtrent zijn leeftijd. Een vreemdeling die werkelijk een internationale beschermingsstatus behoeft dient niet te liegen omtrent zijn identiteitsgegevens. Het feit dat verzoeker geen eenduidige verklaringen omtrent zijn identiteit aflegde laat evenzeer toe zijn algemene geloofwaardigheid in vraag te stellen.

De houding van verzoeker en de vaststelling dat hij er niet voor terugschrikt incorrecte informatie te verstrekken impliceert dat hij niet zonder meer kan worden geloofd en dat zijn verdere verklaringen met de nodige terughoudendheid dienen te worden bekeken.

Verzoeker stelt dat er veel leden van de Islamitische Staat (hierna: de I.S.) aanwezig waren in de regio waar hij voor zijn vertrek verbleef en dat de leden van deze groepering acties ondernamen ten aanzien van personen die voor de toenmalige overheid werkten en de familieleden van deze personen. Er blijkt evenwel niet dat deze uiteenzetting nog enige relevantie heeft, nu verzoeker zelf erkent dat de I.S sinds 2016 uit het district waar hij voorheen verbleef werd verdreven en niet blijkt dat na de machtsovername door de taliban de leden van de I.S. opnieuw enige controle uitoefenen over de regio waaruit verzoeker afkomstig is.

Er moet tevens worden opgemerkt dat verzoeker door te duiden dat hij hetzelfde asielrelaas heeft als zijn broer en dat het asielrelaas van zijn broer ongeloofwaardig werd bevonden geenszins aannemelijk maakt dat zijn asielrelaas wel geloofwaardig is. Verzoekers betoog dat, aangezien hij dezelfde verklaringen aflegde als zijn broer, er dient te worden aangenomen dat hij de waarheid spreekt, is gespeend van elke logica.

Met zijn betoog dat hij, in tegenstelling tot zijn broer, wel stukken kon aanbrengen inzake de tewerkstelling van zijn vader en door voor te houden dat verweerder deze documenten niet heeft geanalyseerd en dat niets erop wijst dat deze documenten vals zijn, lijkt verzoeker voorbij te gaan aan het feit dat verweerder heeft geweigerd bewijswaarde toe te kennen aan deze documenten. Uit de door verweerder aan de Raad

voorgelegde documentatie (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt ook dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. In casu betreffen de door verzoeker aangebrachte documenten daarenboven kopieën en dergelijke documenten zijn nog eenvoudiger te vervalsen, zodat er nog minder bewijskracht aan kan worden gegeven. Daargelaten de vraag of de voorgelegde kopie van een opleidingscertificaat een authentiek document betreft en de kopieën van foto’s waarop een badge en een man staan afgebeeld zouden toelaten te oordelen dat verzoekers vader ooit bij een overheidsdienst heeft gewerkt, moet bovendien worden benadrukt dat hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker zou worden gevisieerd door de taliban omdat zijn vader of een ander familielid, voor de machtsovername door de taliban, bij de overheid was tewerkgesteld. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoekers vader, volgens zijn verklaringen, reeds in 2019 overleed, zodat het niet mogelijk is dat de taliban via verzoeker druk zouden willen uitoefenen om zijn vader te verplichten zich aan te melden. Er dient verder ook te worden aangegeven dat verzoeker reeds vele jaren voor de machtsovername door de taliban Afghanistan heeft verlaten, zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij hun aandacht heeft getrokken. Het feit dat de nog resterende verwanten van verzoeker in Afghanistan niet werden lastiggevallen (cf. gehoorverslag van 2 mei 2023, blz. 14) vormt verder een duidelijke aanwijzing dat de familieband waarnaar verzoeker verwijst geen aanleiding geeft tot enige vorm van vervolging. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat zijn jongere broer ondertussen ook Afghanistan heeft verlaten doet hieraan geen afbreuk en laat ook niet toe te concluderen dat de andere verwanten problemen ondervinden. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt daarenboven niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, blz. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55; Afghanistan Country Focus van december 2023, blz. 62-63). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Zijn bemerking dat hij de verwantschapsband met zijn vader heeft aangetoond en zijn toelichting dat hij ook een neef heeft die voor de buitenlandse strijdkrachten heeft gewerkt en dat familieleden van deze neef naar de Verenigde Staten zijn gevlucht leiden niet tot een ander besluit.

In tweede instantie stelt verzoeker dat hij gevaar loopt in Afghanistan omdat hij is gehuwd met F.O.K., een vrouw die in Griekenland werd erkend als vluchteling en die, volgens hem, actueel in Nederland verblijft. In dit verband dient te worden aangegeven dat er geen overtuigend bewijs voorligt dat verzoeker effectief met F.O.K. is getrouwd. Het niet ondertekende en niet gedateerde stuk waarin een uiteenzetting wordt gegeven omtrent de toestemming die verzoeker dient te geven opdat Z.K., een kind waarvan hij stelt de vader te zijn, een paspoort zou kunnen krijgen en met F.O.K. zou kunnen reizen kan niet als het bewijs van het bestaan van een rechtsgeldig huwelijk worden gezien. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker verklaarde dat F.O.K. en Z.K. eerst naar Duitsland en vervolgens naar Nederland reisden en verzoeker ervoor koos naar België te vertrekken. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoeker een echte gezinsrelatie met F.O.K. en Z.K. heeft. Bij gebrek aan het bewijs van een actuele juridische of feitelijke band tussen verzoeker en F.O.K. kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij ingevolge het profiel van “zijn vrouw” dreigt te worden gevisieerd door de taliban. Met zijn beschouwingen toont verzoeker bovendien ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat, indien al zou moeten worden aangenomen dat hij is gehuwd, in aanmerking moet worden genomen dat hij F.O.K. pas na zijn vertrek uit Afghanistan heeft leren kennen en dus niet kan worden aangenomen dat de voormalige activiteiten van deze vrouw voor hem in Afghanistan problemen zouden kunnen opleveren. Het wordt immers niet aannemelijk gemaakt dat de Afghaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van enige band tussen F.O.K. en verzoeker. Zelfs indien de taliban trouwens op de hoogte zouden zijn van het gegeven dat verzoeker enige band zou hebben met F.O.K., dan kan mede gelet op het feit dat hij niet samenwoont met een vrouw die voorheen deelnam aan verkiezingen, ook niet zonder meer worden afgeleid dat hij zelf in Afghanistan zou worden gevisieerd.

Door te stellen dat hij F.O.K. en haar kind(eren) niet meer zal kunnen zien wanneer hij naar Afghanistan reist, toont verzoeker niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden inzake de erkenning als vluchteling. Het gegeven dat F.O.K. en Z.K. zich niet naar Afghanistan kunnen begeven impliceert bovendien niet dat verzoeker deze personen niet elders kan ontmoeten of dat hij niet in de mogelijkheid is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de autoriteiten van het land waar deze personen legaal kunnen verblijven.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij dient te worden erkend als vluchteling omwille van zijn “verwesterd profiel”. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij Afghanistan meer dan zeven jaar geleden verliet en

dat hij al verscheidene jaren in Europa verblijft. Hij stelt ook dat hij binnen de Europese Unie heeft gewerkt en wat talen heeft geleerd, waaronder een beetje Engels en Frans. Voorts verwijst hij naar de aanwezigheid van F.O.K. en Z.K. in Nederland.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghansen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in West-Europa, door te duiden dat hij reeds werkte, wat hij aantoonde middels een arbeidscontract, en door te wijzen op zijn takenkennis toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Hij toont dit evenmin aan door voor te houden dat hij in Europa is gehuwd met een Afghaanse vrouw en dat hij bij deze vrouw een kind heeft verwekt. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn huwelijk met en het profiel van F.O.K. moet worden herhaald dat niet het bewijs werd geleverd dat hij inderdaad is gehuwd en dat hij in ieder geval niet (langer) met deze vrouw samenwoont. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit zijn huwelijk met F.O.K. kan worden afgeleid dat hij de waarden en ideeën die thans in Afghanistan gelden niet deelt. Zijn bemerking dat F.O.K. en Z.K. in Nederland verblijven en zijn ongestaafde beschouwingen omtrent hun intenties laten evenmin toe te besluiten dat hij is verwesterd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een regio waarin groeperingen die strenge islamitische normen propageerden, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij naar een madrassa ging, dat hij op een leeftijd waarop hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – verzoeker stelde zelfs een kleine handelszaak te hebben gehad in Afghanistan – naar Europa reisde, dat hij weliswaar reeds een aantal jaren in West-Europa verblijft, maar geen verregaande inburgering aantoonde en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

De uiteenzetting van verzoeker dat tal van zijn verwanten Afghanistan hebben verlaten, dat één van zijn broers de subsidiaire beschermingsstatus heeft, dat hij afkomstig is uit een dorp waar er voor zijn vertrek al een sterke aanwezigheid was van de taliban, dat de taliban toegang hebben tot gegevens van buitenlandse autoriteiten met de namen van Afghaanse werknemers en dat zijn familie vroeger al argwanend werd bekeken omdat verwanten bij de toenmalige overheid werkten leidt niet tot het besluit dat moet worden aangenomen dat hij als verwesterd of als een afvallige zal worden beschouwd.

Aangezien verzoeker aangaf dat hij vanaf zeer jonge leeftijd naar een madrassa werd gestuurd voor religieus onderricht kan, op grond van een voorgehouden tewerkstelling van leden van zijn familie in overheidsdienst, ook niet worden aangenomen *“dat hij is opgevoed in een gezin waarvan de waarden en de ideeën verwijderd zijn van de regels en normen die in de huidige Afghaanse samenleving, zoals gevormd door de taliban, gelden”* en dat hij onoverkomelijke aanpassingsproblemen zal hebben.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker in wezen voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad merkt op dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en op grond van dit relaas dus niet kan worden besloten dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Daarnaast moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat er geen gegevens zijn die toelaten te besluiten dat Afghanistan met het profiel van verzoeker – een jonge man van wie niet blijkt dat er redenen zijn waarom hij zou worden geëxecuteerd –, een reëel risico lopen om ter dood te worden veroordeeld of te worden geëxecuteerd.

Door te citeren uit een arrest van de Raad toont verzoeker daarnaast niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan January 2023, blz 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, December 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving en een arrest dat rekening hield met de vroegere situatie in Afghanistan, wijzigt hier niets aan. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker in twijfel lijkt te willen trekken of er voldoende informatie is om een standpunt te kunnen innemen kan het volstaan te duiden dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat er nog steeds informatie omtrent de situatie in Afghanistan doorstroomt die toelaat de vereiste analyses te maken omtrent de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in dat land.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie van verzoeker laat ook niet toe een schending van de artikelen 48/5 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK